AYDINLIK

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

SAYI 34
16 MART 1971
100 KURUŞ

- İş Güvenliği ve Sendika Hürriyeti!
- Genel Grev Hakkı!
- Toprak Köylünündür!
- Kürt Halkı üzerindeki Baskıya Son!
- Jandarma ve Polis Zulmüne Son!
- 141 ve 142. Maddeler Kalkmalıdır!

Genel Af!

Kahrolsun ABD Emperyalizmi!

Kahrolsun İşbirlikçi Patronlar!

Kahrolsun Toprakağaları ve Tefeciler!

İŞÇİ - KÖYLÜ GAZETESİNİN HALKIMIZA BİLDİRİSİ

AP iktidarı çöktü. Çünkü o, Amerikan emperyalizminin emrinde eli kanlı bir vurgun şebekesiydi.

Çünkü Amerikancı AP, şiş göbekli patronların, zalim toprak ağalarının ve kan emici tefecilerin iktidarıydı.

AP iktidarı, işçi sınıfımızı en ağır sömürü altında zincire vurmak istediği için yıkıldı. 15 — 16 Haziran Şanlı İşçi Mücadelemizi kana ve ateşe boğmak isteyenlerin sonu yıkılmaktır ve daima böyle olacaktır.

AP iktidarı, toprak ve hürriyet için mücadele eden köylüleri ezdiği için yıkıldı. Köylülerin üstüne jandarma salan çizmeli — kamçılı beyleri halkımız her zaman yere çalacaktır.

AP iktidarı, Kürt halkına ırkçı baskılar yaptığı için yıkıldı. Irkçılık güderek komando zulmü yapanları halkımız her zaman yerle bir edecektir.

AP iktidarı yiğit gençlerimizi kurşunladı, devrimcileri zindanlara attı, halkın kurtuluşu için mücadele eden öğretmenlere ve aydınlara zulmetti. Bunun için yıkıldı.

Bugün durum nedir?

AP yıkıldı, ama halkımız üzerindeki insafsız sömürü devam ediyor. İşsizlik ve pahalılık halkımızı kasıp kavuruyor. Halkımızın mücadelesini bastırmak için hazırlanan zulüm ve zindan kanunları Mecliste. Binlerce işçi işten atılıyor. İşçi sınıfımız sarı sendikaların pençesi altında köleleştirilmek isteniyor. Köylüler topraksız. Tefeci sömürüsü insafsız. Üniversitelerde polis karakolları var. Yüzlerce devrimci hapiste. Sırtını devlet kuvvetlerine dayayan karanlık gerici güçler, halkımıza hayasızca saldırıyor. 40 bin kardeşimiz Almanya'da işsiz ve perişan.

35 milyon halkımız için hayat dayanılmaz hale geldi.

Bütün bunlara boyun eğecek miyiz? Hayır. Birleşeceğiz ve mücadele edeceğiz.

1) İş güvenliği ve sendika hürriyeti istiyoruz.

2) 274 ve 275 sayılı işçi düşmanı baskı kanunlarını çökertelim.

3) Genel grev işçi sınıfının en tabii hakkıdır.

4) İşten atılan bütün işçi arkadaşlar işlerine derhal geri alınsın.

5) Hayat pahalılığı karşısında asgari ücretler yeniden tesbit edilmeli ve derhal uygulanmalıdır.

6) Bütün ağa topraklarına el konmalıdır. Topraklar emekçi köylülerindir.

7) Köylüler üzerindeki jandarma baskısına son verilmelidir.

8) Tefecilerin ve bankaların köylülerden hiçbir alacakları olamaz. Tefeciliği cezalandıran kanun hükümleri uygulanmalıdır.

10) Gecekondu yıkımına son verilmelidir.

11) Gençliğe işkence yapan caniler cezalandırılmalıdır.

12) Toplum polisi ve toplum jandarması teşkilâtları kaldırılsın.

13) Üniversitedeki polis karakolları kaldırılmalıdır.

14) Ceza Kanununun faşist 141. ve 142. maddeleri kaldırılmalıdır.

15) Yayınlar üzerindeki baskılara, gazete, dergi ve kitap toplatılmasına son verilmelidir.

16) Halk düşmanı gerici yuvaları dağıtalım!

17) Memur ve öğretmenlerin sürül mesine son verilmeli, memurlara kanunla grev hakkı tanınmalıdır.

18) Orduda askerlere dayak atılmasına ve askerlerin hor görülmesine son verilmelidir.

19) Genel af çıkarılmalıdır!

İşçiler, Köylüler, Askerler!
Yurtsever Subaylar!
Gençler, Aydınlar!
Bütün Halkımız!

Yukardaki âcil taleplerimiz etrafın da toplanalım. Bunların gerçekleşmesi için mücadele bayrağını yükseltelim. Yurdun dört bir yanında seferber olalım!

Hiçbir zaman unutmayalım : Halkımızın gerçek kurtuluşu devrimle olacaktır. Çünkü sömürü ve zulmün kökü ancak devrimle kazınabilir. Halkımız zorlu ve çetin mücadelelerle toprak ağalarının ve Amerikancı patronların hâkimiyetine son verecek, Amerikan emperyalizminin boyunduruğunu mutlaka kıracaktır.

Zafer, mutlaka devrimci halkımızın olacaktır.

Şehit Hüseyin Çapkan'ın, Mustafa Baylan'ın, Yaşar Yıldırım'ın, Taylan Özgür'ün, Mehmet Cantekin'in ve bütün devrim şehitlerinin kanları mücadelemize bayrak olsun.

İŞÇİ - KÖYLÜ Gazetesinin Devrimci Gençliğe Bildirisi

Arkadaşlar,

Amerikan emperyalizminin uşağı AP iktidarı çöktü.

Bütün halk düşmanlarının, bütün zalimlerin sonu yıkılmaktır.

AP iktidarı halka zulmettiği, işçileri, köylüleri ve gençliği kurşunlattığı için yıkıldı.

Bu iktidar, yurtsever gençleri, Taylanları, Battalları, Mehmetleri, Mustafaları kurşunlatan iktidardır.

İşbirlikçi AP iktidarı SBF, Hacettepe ve ODTÜ ne kanlı saldırılar düzenledi. Yüzlerce genci hapislere attı. Üniversiteleri baskı altına almak için kanunlar hazırladı. Gençlere işkenceler yaptı.

İşte, bugün çöken bu iktidardır. Bütün dün yada emperyalizme uşaklık eden iktidarlar birbir yıkılmaktadır. Emperyalistler ve bütün gerici güçler, devrimci halk yığınlarının tükenmez gücü önünde çökmeye mahkûmdur.

AP iktidarının çökmesiyle hâkim sınıfların içine düştüğü buhran daha da derinleşiyor.

Bu durumda gençliğin görevleri nelerdir? Yerimizde oturup olan bitene seyirci mi kalacağız? Hayır! Gençliğin mücadelesi daha da hızlanacaktır. 6. Filo sahillerimize geldiğinde yiğitçe mücadele eden devrimci gençlik değil miydi? Polis sürülerini önüne katıp kovalayan yiğit gençlik değil miydi? Akhisar'da, Antep'te, 15 — 16 Haziranda halkın safında yer alıp gericilere korku salan bizler değil miydik?

Halkın kurtuluş dâvası uğruna sonuna kadar savaşmaya kararlıyız. Halka hizmet yolunda önemli görevlerimiz var. Bütün gençlik olarak birleşmeliyiz. Devrimci halk kitleleriyle kaynaşmalıyız.

Gençliğin en geniş saflarda birliğini sağlayalım.

Arkadaşlar, bütün ilerici gençlik!

Halkımızın âcil talepleri etrafında daha sıkı bir şekilde birleşmenin zamanıdır.

Fakültelerimizde toplanalım.

Forumlar düzenleyelim.

Üniversitelerden polis karakollarının, jandarma ve faşist işgallerinin kalkması, üniversite özerkliğinin savunulması, zulüm ve zindan kanunlarının çökertilmesi için sonuna kadar mücadele etmeye hazır olalım.

Devrimci halkımızın acil taleplerini her yerde savunalım.

Halkımızın kurtuluşu devrimle olacaktır.

Şehitlerimizin kanlarının çizdiği yolda halkla birleşerek devrim zaferine doğru cesaretle ilerliyelim.

Yaşasın gençliğin devrimci mücadelesi!

Yaşasın emekçi halkımız!

İŞÇİ — KÖYLÜ GAZETESİ

Yiğit Adel İşçilerine Yardım Kampanyasına Katıl!

İşçiler burjuvazinin önlerine diktiği engelleri aşmak, sınıf dayanışmasını güçlendirmek yolunda yeni adımlar atıyorlar.

Şanlı 15 — 16 Haziran Mücadelesi işçilere birliğin gücünü gösterdi. Fakat bu birliğin patronlara ve sarı sendikalara karşı mücadele edilmeden sağlanamıyacağını da gördüler. Başarıya ulaşan her mücadelenin işçilerin birliği yolunda atılan bir adım olduğunu far kettiler. Şimdi, fabrikalarda patronlara ve sarı sendikalara karşı girişilen her mücadele, işçi kitleleri tarafından artan bir ilgiyle izleniyor. Sarı sendikaların yıkılması için girişilen mücadeleler, işçilerin siyasî birliğinin sağlanması yolunda önemli adımlar oluyor.

Adel Kalem Fabrikası işçilerinin direnişi ve onlar için açılan destekleme kampanyası, bu bakımdan çok önemlidir.

45 gündür patrona ve sarı sendikaya karşı direnen 230 Adel işçisi pek çok zorluklara göğüs gerdi. Patronun silâhlı adamlarına jandarma ve komando dipçiğine karşı yiğitçe direndi. Onların bu mücadelesi diğer işçiler tarafından dikkatle izleniyordu. Fakat uzayan direniş işçilerin maddi bakımdan büyük güçlüklerle karşılaşmalarına yol açtı. Kimya — İş sendikasının işçilere yardımı kanunen imkânsızdı. Bu durum karşısında ileri bilinçli işçiler devrimcilerle elbirliği ederek Adel'li kardeşlerini destekleme kararı aldılar. Önce Bürosan işçilerinin önderliğiyle Kartel da, daha sonra da İstanbul yakasında birer Destekleme Komitesi kuruldu. Bu komitelere çeşitli fabrikalardan, Dev — Genç'ten ve İŞÇİ — KÖYLÜ Gazetesinden temsilciler katıldı. Destekleme kampanyasının politikası tesbit edildi. Her iki komite ortak bir bildiri yayınladı. 19 fabrikanın imzasını taşıyan bildiride şöyle deniliyor:

«İşçilerin gücü birlikten doğar. Birlik ise karşılıklı güvenle sağlanır. İşçiler kara günlerinde birbirlerine omuz vermezlerse, bir birlerine güvenebilirler mi?

Kardeşler

Adel'li kardeşlerimizi patron zulmüne, jandarma ve komandonun dipçiğine mi terke deceğiz? Yoksa onlara omuz verip işçilerin birliğini ve gücünü mü göstereceğiz?

Kendini bilen her işçi elbette ki ikinci yolu seçer. Yani Birlik ve Kuvvet yolunu.

Bizler de öyle yaptık. İşçilerin parası azdır ama sayısı çoktur dedik. Eninde sonun da kazanacak olanlar patronlar, toprak ağaları ve onların iktidarı değil, işçiler ve yoksul halktır dedik. Adel'li kardeşlerimize yardım etmek için bir komite kurduk ve kampanya açtık.

İŞÇİ ARKADAŞ

Bugün önümüzdeki görev Adel'li kardeşlerimize yardım etmektir. Temsilcilerinize yardımcı olun. Kampanyayı geliştirin. Yardım etmenin önemini anlamayan arkadaşlarını ikna edin. Yalnız kendini düşünenleri ikaz edin. Fedakârlık ve yiğitlik yolunu gösterin.

YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİĞİ!»

Adel, Pertriks, Derby Lâstik, Hoechst, Plâstel Plâstik, Auer, Gripin, Harteks, Bürosan, Farglas, Midiltipi, Kimas, Türk — Henkel, Tezsan, Eca, Aksan, Aeg Eti, Topuz Tor çelik, Dev — Genç, İşçi — Köylü gazetesi.

Komite kararınca, çeşitli fabrikalardan grup grup işçiler Adel'li kardeşlerini ziyaret ettiler.

Gayretler semeresini vermeğe başladı. Çeşitli fabrikalardan yardımlar geldi. İlk beş gün içinde 10 bin liradan fazla para toplandı. Bu arada 76 günden beri grevde olan Pertriks işçileri yeni bir fedakârlık örneği verdiler. Kendi aralarında 620 lira toplıyarak komiteye gönderdiler. Onların bu davranışı bütün işçilere örnek olacak yiğitçe bir davranıştı. Onlar yalnız kendilerini değil, bütün işçi kardeşlerini düşündüklerini gösterdiler.

Adel işçilerini destekleme kampanyası gelişmektedir. Bütün işçilerin ve devrimcilerin görevi bu kampanyaya aktif bir şekilde katılmak, bulundukları bölgelerde destekleme komiteleri kurmak ve toplanan yardımları İstanbul komitesine ulaştırmaktır. Nitekim kampanyayı haber alan İzmirli işçiler İŞÇİ — KÖYLÜ Gazetesi aracılığıyla aralarında para toplamışlardır.

Bu kampanya bize şunu öğretti: Patronların ve onların iktidarının işçi sınıfını ezmek için koyduğu her engel işçilerin kararlı ve birlikte mücadelesiyle yenilebilir. Nitekim kanunsuz sayılan Adel direnişini sendikaların desteklemesi yasaklanmış, fakat işçiler bu engeli yıkarak kardeşlerine ulaşmışlardır.

Yardımların İstanbul'da gönderileceği adres:

Turan Zeren, Pertrix Grevi, Topçular — İstanbul.

Hıdır'ı öldüren katil polis Salman'a altı gün işkence yaptı

Polis, devrimci işçi arkadaşımız Hıdır Altunay'ı gaddarca öldürdü.

Polis, Selman Kaya'ya altı gün süreyle vahşice işkence etti.

Bütün kamuoyu bilmelidir ki, Hıdır Altunay'ın durup dururken kendini Emniyet Sarayının onuncu katından aşağı attığını iddia eden polis, hayasızca yalan söylüyor! Hıdır Altunay, 27 Şubat 1971 günü bir polis tertibinin sonucu olarak yakalanmış ve kanunsuz olarak Emniyet Sarayına götürülmüştü. Hıdır arkadaşın kendini aşağı atması için hiçbir sebep yoktu. Siyasî polisin işkence metodlarını bilenler için, olay apaçık ortadadır.

Görevli Yenimahalle Savcısı Emin Kilisli oğlu, olaydan sonra Hıdır'ın «kalbinin ve ciğerlerinin parçalandığını» söyledi ve şunları ilâve etti: «Böyle bir olayla ilk defa karşılaşıyorum. Kalp patlamasının sebebini bir türlü anlayamadım.» Fakat savcı bütün ısrarlara rağmen, otopsi raporunu açıklamadı. Kamuoyundan gizlenen ilk otopsi raporundan sonra, Hıdır'ın kalbi ve ciğerleri ikinci bir otopsi için İstanbul'a gönderildi. Ama bu zehirlenme olup olmadığının incelenmesi ile sınırlı tutuldu.

Uzmanlar, kaç metreden olursa olsun, [illegible] **bir sebebin olması gerektiğini söylüyorlar.**

Bütün bunlardan şu sonuç çıkıyor: Polis, Hıdır Altunay'a elektrik işkencesi yapmaya koyulmuştu. Bu işkence sırasında Hıdır arkadaş elektrik şokunun kalbe tesir etmesinden ötürü öldü. Daha sonra polis Hıdır'ın cesedini pencereden atarak olayı bir intihar gibi göstermeye çalıştı.

Polisin Selman Kaya'ya uyguladığı işkence de, halkımız üzerindeki jandarma ve polis zulmünün en çıplak örneklerinden biridir.

Selman Kaya, İstanbul'da Selâmiçeşme banka soygununa katıldığı iddiasıyla polis tarafından yakalandı. Aynı zamanda polis, Hasan Yalçın, Mustafa Gürkan, Veysi Yavuz ve Osman Bahadır'ın da aynı olaydan ötürü arandığını ilân etti. Deliller gösteriyor ki bu olay da baştan aşağı bir tertiptir.

Polis, Selman Kaya'yı altı gün süreyle dövdü. Geçen hafta Çarşamba gününe kadar polis Selman Kaya'yı kimseyle görüştürmedi Selman Kaya, Çarşamba günü çok kısa bir süre için gazetecilere gösterildi ve yalnızca belden yukarı resminin çekilmesine izin verildi. Çünkü Selman Kaya'nın belden aşağısı tutmaz hale gelmişti. Ertesi gün, Selman Kaya etrafı polislerle çevrili olduğu halde Adli[illegible] **sevkedildi. Selman Kaya'nın Adliyede ce-** [illegible] **«Öldürdüler beni!» diye haykırdı. Polisin ken di ağzından verdiği bütün sahte ifadeleri yalanlayarak, suçsuz olduğunu, olayla hiçbir ilişkisi bulunmadığını haykırdı. Bunun üzerine, kendisi ayaklarının üstüne basamadığı için, koltuklarına giren polisler tarafından alelacele kaçırıldı.**

Bu arada, polis devrimcilere karşı acemi ce tertiplerini sürdürdü. Polis, banka soygunuyla ilgili olarak, gazetelere Ankara'da oturan ve 9 aydır hiç İstanbul'a gitmemiş olan, olay günü de işinde bulunan mühendis Hasan Yalçın'ın ismini ve resmini verdi. Polis, yine olay günü Ankara'da bulunan Osman Bahadır için, aynı saatlerde başka yerde bulunduğu ispatlanan Mustafa Gürkan için gıyabî tevkif kararı çıkarttı.

Halkımız üzerindeki polis zulmüne derhal bir son verilmelidir! Siyasî polis cinayet işliyor; işkence yapıyor; göz göre göre yalan söylüyor ve tertiplere girişiyor. Halkımız, işçilere, köylülere ve gençliğe işkence yapmayı meslek edinmiş faşist uşaklarından, bu yaptıklarının hesabını bir bir, isim isim soracaktır!

Kahrolsun polis ve jandarm[illegible]

Kahrolsun hâkim sınıfların işk[illegible]

sasın yiğit işçiler, köylüler[illegible]

Komutanların Muhtırası

Derinleşen iktisadi ve siyasi buhran, nihayet AP iktidarının başında patladı. Genelkurmay Başkanının ve Kuvvet Komutanlarının 12 Mart 1971 günü verdikleri ültimatomdan altı saat sonra, Amerikancı iktidarın baş sorumlusu Demirel hükümeti istifa etti. Şimdi ne olacak?

Iktidar buhranı sona ermiş değildir. Tam tersine: Her zamankinden fazla bugün, iktidar buhranının ne yönde gelişeceği, aman sız bir mücadele konusudur. **Bir yanda ve esas olarak, emekçi halkımızla hâkim sınıflar arasındaki mücadele. Diğer yanda ve buna bağlı olarak, hâkim sınıfların kendi içlerinde ki parçalanmalar ve mücadeleler.** Demirel iktidarını yıkan bu mücadele ve çelişmelerin hiçbiri ortadan kalkmış değildir. Önümüzde ki dönemde işçi — köylü yığınlarının mücadelesini ilerletmemiz ve gerici güçleri ülke çapında geriletmemiz, bunu sıkı bir şekilde kavramamıza bağlıdır.

TEKELCİ BURJUVAZİ VE REFORMCU GÜÇLER

Tekelci sermaye çevreleri, iktidarlarını Demirel'in başında bulunduğu AP vasıtasıyla sürdüremiyeceklerini uzun bir zamandır görmekteydiler. Son yıllarda derinleşen iktisâdi buhran, işbirlikçi çevrelerin Demirel hükümetine olan güveninin yokolmasında tâyin edici rol oynadı. Emperyalizmin zorlamasıyla yapılan devalüasyon, bütün ekonomide fiyatların başdöndürücü bir hızla yükselmesine yol açtı. Emperyalizme bağımlı ekonominin dışardan ham madde ithal eden kesimleri ve montajcılar, ithal malı fiyatlarının artmasın dan büyük zarar gördüler. Bu kesimlerde büyük ölçüde başgösteren maliyet artışları bütün ekonomiye yayıldı. Vergiler ve zamlar birbirini izledi. Bir yandan halk gitgide yoksullaşırken, diğer yandan pahalılık büsbütün arttı. Satılamayan mallar, büyük stokların birikmesine yol açtı. Özellikle parçaları dışardan ithal edilen otomotiv sanayiinde bu buhran, satışın düşmesi, fabrikalarda üretim fa aliyetinin hemen hemen durması ve toplu işten çıkarmalara gidilmesi sonucunu doğurdu. İstanbul Sanayi Odası Başkanı Ertuğrul Soysal'ın Mart beyanatı ilgi çekicidir: «1970 devalüasyon ve finansman kanunlarının etkileri ekonomimize yerleşene ve imalâtla fiyatlar ve ücretler denge bulana kadar, piyasamızın yeni vergiye tahammülü yoktur.» **(Cumhuriyet, 1 Mart 1971)** Bu beyan, tekelci sermaye çevrelerinin halkımız üzerindeki sömürüyü ağırlaştırmak için başvurdukları devalüasyonun bizzat kendilerini daha derin bir buhrana ittiğini açıkça gösteriyor.

Demirel'in başında bulunduğu AP iktidarı, bu buhrana çare bulamadı. Amerikancı AP iktidarı, derinleşen iktisadi buhran şartlarında hızla gelişen devrimci mücadele karşısında gittikçe batağa saplandı. Son AP kongresinde, profesyonel politikacılar, çete menfaatleri sebebiyle Demirel etrafında birleşmişlerdi. Büyük burjuvazinin iktisadi ve siyasi buhrana çözüm getiremeyen Demirel'i değiştirmede ısrar etmesi karşısında, bu menfaat birliği de çözüldü. Hâkim güçlerin çeşitli tem silcileri, Demirel hükümetinin devrilmesi nok tasında birleştiler. «Bütün başarısızlıkların sorumlusu Başbakandır» diyen Inönü ile Demirel'e devamlı saldıran DP ve GP, zaten uzun süreden beri hükümetin istifasını istiyor lardı. AP içinden bir grup ise, Demirel'i düşürmek için bir muhtıra hazırlamaktaydı. Ve en nihayet, hükümeti «yetersiz» bulduklarını açıkça ilân eden yüksek komutanların muhtırasıyla, AP iktidarının sonu gelmiş oldu.

Demirel iktidarına son vermek için bugün bulunan formül, hâkim sınıfların buhranını çözemez. Bu formül, yalnızca, hâkim sınıfları meydana getiren çeşitli güçler arasında **bugün için** belli bir kuvvetler dengesinin teşekkül ettiğini gösterir. Hâkim sınıfların en gerici mihrakı, uzun bir süreden beri, bir dizi baskı ve zulüm tedbirlerine girişerek faşist bir diktatörlüğe yönelmekteydi. Son zamanlarda üniversitelere karşı düzenlenen kanlı saldırılar, Anadolu'da en gerici güçlerin örgütlenmesiyle halka karşı açılan faşist sin dirme ve yıldırma kampanyası, Ceyhan'da, Kırıkhan'da, Balıkesir'de, İslâhiye'de birbiri ardına düzenlenen saldırılar, bu hazırlığın parçalarıdır. Bu saldırılar sırasında yüzlerce devrimci hapislere atıldı. Birçok genç, ölüm tehdidi altında ve canice işkence ve tertiplerle karşı karşıya kaldı. Bu amaçla, Türk Ceza Kanununun, TRT Kanununun, Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanununun değiştirilmesine, emperyalizmin en azgın saldırı güçleri olan polislerin silâh kullanma yetkilerinin genişletilmesine girişildi. Ama bütün bunlara rağmen, son zamanlarda en gerici mihrakın artık duruma hâkim olmadığı ortaya çıkmıştı.

En gerici güçler, hâkim sınıfların içinde bulunduğu buhrana faşist tedbirlerle çare ararken, burjuvazinin reformcu kesimleri de bazı reformlarla bu buhranı çözmek çabasına girişmişlerdir. Yabancı tekellerle doğrudan doğruya menfaat bağları olmayan bir kısım burjuvazi, reformcu bir kisveye bürünen tekelci sermayenin bazı çevreleriyle reformcu yolda birleşebiliyor. Bir kısım subaylar, bürokratlar ve küçük burjuva aydınları, bu hareketin siyasi kadrosunu meydana getiriyor. Bu kadronun sol kanadı daha radi kal ve yer yer anti — emperyalist renkler taşıyor. Sağ kanadı ise, tekelci sermayenin iktidarını göstermelik reformlarla daha da sağlamlaştırmayı umuyor. Bu kadro, başından beri bir askeri müdahaleyi amaçlıyordu.

12 Mart 1971 günü Tağmaç ve Kuvvet Komutanları tarafından verilen muhtıranın anlamı nedir? Ordu içindeki mücadelede, reformcu güçler faşizmi hazırlayan güçlere şim dilik üstün gelmiş görünüyor. Genelkurm Başkanı, fiili güçler dengesi karşısında, mu tıraya katılmak zorunda kalmıştır.

Muhtıra, reformcu görüşleri yansıtma tadır.

Yüksek komutanlar, Türkiye'de bir bu ran olduğunu belirtiyorlar. Bu buhranda parlâmentoyu ve hükümeti sorumlu tutuyo lar.

Yüksek komutanlar, bu buhranın unsu larını **«anarşi, kardeş kavgası, sosyal ve ek mik huzursuzluklar»** olarak tanımlıyorla Bunların ise, **«Atatürk'ün bize hedef verdi çağdaş uygarlık seviyesine»** ulaşamamaı dan, **«Anayasanın öngördüğü reformların** gerçekleştirilmemesinden ileri geldiğini be lirtiyorlar. Buna bağlı olarak, şu tedbirler öneriyorlar:

1) «Mevcut anarşik durumun» gideril mesi;

2) «Anayasanın öngördüğü» reformları «Atatürkçü bir görüşle» ele alınması;

3) «İnkılâp kanunlarının uygulanması.»

Proleter Devrimci AYDINLIK, 27 (Ocak 1971) sayısında, reformcu bir askeri müdaha lenin bu sloganları kullanabileceğini belirt mişti.

Yüksek komutanlar reformların yapıl ması için parlâmentoyu ihtar etmektedirler. Kumandanlara göre: **Ya, Meclisler durumu «partilerüstü bir anlayışla» değerlendirir ve «demokratik kurallar içinde», güçlü bir koalisyon hükümeti kurarlar. Ya da, silâhlı kuvvetler «idareyi doğrudan doğruya üzerine almaya kararlıdır.»**

CHP'NİN PARLAMENTER — REFORMCU YOLU

Yıkılan AP iktidarının yerine göz koyan diğer bir hareket de, CHP'dir. Halk Partisi, parlâmenter yolları kullanarak kendi iktidarı için mücadele etmekten vazgeçmemiştir, vaz geçmek niyetinde de değildir. İnönü, «devletin temel varlığı» nı savunma meselesindeki tavrıyla, hâkim sınıfların bir parçası olduğunu gösteriyor. Bugünkü emperyalizme bağım lı rejimin «teminatı» olduklarını ilân eden İnönü, şöyle diyor: «Bugün iktidarla uğraşılıyor, hep beraber uğraşıyoruz. Fakat bilesiniz ki, gerçekte siyasete heves eden yenilerin gözünde en büyük sakıncalı duvar, kötü niyet lere ve aşırı eylemlere karşı en büyük duvar, Cumhuriyet Halk Partisidir.» Ve ilâve ediyor: «Başlı başına devleti kökünden itham edip, ona karşı silâh kullanma hakkını iddia edemezsin.» **(Ulus, 8 Mart 1971)**

Hâkim sınıfların devletini koruma konusunda hassas olan CHP, hâkim sınıflar adına, «biz çözümlenemeyen bir durum karşısında değiliz» demektedir. (İsmet İnönü, «Batı Almanya Gazetelerine Demeç», **Ulus**, 5 Mart 1971) CHP'ye göre, bugünkü buhranın sebebi, «reformların yapılmaması» dır. Ecevit, «Düzen değişmezse huzursuzluk devam eder» diyor. **(Milliyet, 4 Mart 1971)** CHP'nin «Düzen Değişikliği» tasarısı ise, büyümek isteyen orta burjuvazinin ve toprak ağalarıyla belli

...dan Sonra Durum Nedir ?

çelişmeleri olan zengin köylülerin programından başka birşey değildir. Bu reformcu burjuva programı, bugün emperyalist tekellerin çıkarlarına tâbi kılınabilmekte ve büyük toprak sahipleriyle uzlaşma istidadını taşımaktadır. Bu programı parlâmenter yoldan uygulamak isteyen CHP, oy toplamak için geniş yığınların bazı demokratik taleplerini de kabul etmek zorunda kalıyor. Ecevit'in petrol şirketlerinin millileştirilmesini talep etmesi ve işçilerin tedbir tasarılarına karşı çıkmasını istemesi, buna son bir örnektir. CHP'ye hâkim olan orta burjuvazinin reformcu akımının yanısıra, CHP de daha demokratik bir tutum içinde olan anti — emperyalist küçük burjuva unsurlar da mevcuttur. CHP'nin gençlik içindeki örgütlenmesi olan şu bildiride genel grev hakkının «işçi sınıfı-SDDF'nin Bilim Kurulu, «Ülkemizde İşçi Sorunları ve Çözümleri» konulu foruma sundu nın doğal hakkı» olduğunu belirtmekte ve şöyle demektedir: «İşçi sınıfı bu doğal hakkını kanunlara da geçirmek üzere (genel grev için genel grev) yapmalıdır.» (Cumhuriyet, 11 Mart 1971)

GERÇEK KAHRAMAN KİTLELERDİR

REFORM MU, DEVRİM Mİ?

Önümüzdeki dönemde sınıf mücadeleleri bu sual etrafında yoğunlaşacaktır: Reform mu, devrim mi? Kitlelerin menfaatlerini sonuna kadar savunmak, bize neyi emrediyor: Reform mu, devrim mi?

Parlâmenter yolla veya askeri müdahaleyle bazı reformlar yaparak buhrana hal çaresi bulma eğilimi, **bugün için** faşist bir diktatörlük hazırlayan en gerici güçlere üstün gelmiştir. Hâkim sınıfların en gerici güçlerini reformcu kanadından ayırdetmeye daima dikkat ettik ve etmeliyiz. Mücadelemizin esas hedefi, emperyalizme en sadık, en gerici, en şoven güçlerdir. Bu güçler, reformcu eğilimin ağır basması halinde, onun içine de sızabilmektedirler. Esasen tekelci sermaye, iktidarının tehlikeye düşmesi halinde birçok ülkede orta burjuvazinin reformcu atılımını destekleyebilmekte ve ona hâkim olmaktadır. Bunun yanısıra, orta burjuvazinin ileri bir atılım yaptığı birçok ülkede, eski finans kapital oligarşisinin yerini, orta burjuvazinin içinden büyüyen yeni bir finans kapital kadrosu almaktadır. Bütün bunlar gösteriyor ki, orta burjuvazi ile işbirlikçi tekelci sermaye arasında bir ayırım olmakla beraber, bu ayırım çok kesin değildir ve orta burjuvazinin ileri atılımı, her zaman işbirlikçi sermayenin iktidarına dönüşebilmektedir. Ne var ki, bütün bunlar, hâkim sınıflar içindeki ve emperyalistler arasındaki çelişmelerin daha da keskinleşmesine ve sınıf mücadelesinin daha da şiddetlenmesine yol açar.

Bugün Türkiye'de reformcu bir hareket olarak ortaya çıkan güçler, kendi içlerinde büyük çelişmeleri barındırıyorlar. Ister parlâmento yoluyla iktidara yönelen CHP olsun, ister askeri müdahale taraflısı reformcu kadro olsun, orta burjuvaziyi emperyalizme tâbi kılabilecek unsurları kendi içlerinde barındırmaktadırlar. Bu sebeple, halkımızın mücadelesi, bugün berabermiş gibi gözüken reformcu siyasi hareketleri de bölecektir. Esas hücumunu işbirlikçi tekelci sermayeye yönelten proleter devrimci hareketimiz, ikinci vuruşunu da reformcu akıma yöneltmek zorundadır, çünkü reform yolu mahkûm edile edile devrim safları güçlenir.

Halkımızın kurtuluşu devrimle olacaktır. «Reform mu, devrim mi?» sorusunun gelip dayattığı noktada, reformcu akıma bel bağlayan revizyonizm, burjuvaziye teslimiyet yolu olarak iyice belirginleşir. Reformcu iktidarlar, toplumumuzun içine düştüğü buhranı çözemezler. Çünkü reformlar, toplumumuzu bu derin buhrana düşüren sömürüyü ve sınıf çelişmelerini ortadan kaldıramaz. Bu buhrana hangi güç son verecektir? Sömürüyü ve sınıf çelişmelerini, ancak halkın devrim yolunda ilerleyen örgütlü gücü ortadan kaldırır.

Halkın önündeki program nedir? Emperyalizmin boyunduruğunun kırılması, feodal kalıntıların tasfiyesi, sosyalizm yolundaki bütün engellerin ortadan kaldırılmasıdır. Bu programı, ancak proletarya önderliğinde halk yığınları başarabilir. Reform programları, bazı anti — emperyalist ve demokratik renkler taşısa bile, emperyalizm çağında burjuvazi demokratik devrimi başaramaz.

Türkiye'de reformculuğun önde gelen savunucularından Abdi İpekçi, 1 Mart 1971 tarihli **Milliyet'te** «Çağımız Böyle Bir Çağ» başlıklı bir yazı yazdı. Abdi İpekçi bu yazıda emperyalist dünya sistemi içindeki bütün ülkelerin her geçen gün derinleşen bir buhran içinde olduğunu anlatıyor. Ve diyor ki: «Belki de bu, yeni, yepyeni çözüm yollarına ve liderlere hâmile bir çağdır. Hiç değilse şimdi her yerde duyulan ihtiyaç budur.»

Evet! Çağımız emperyalizmin buhranının gitgide derinleştiği, emperyalizmin toptan çöküşe gittiği bir çağdır. Ve bütün dünyada, eski dünyayı paramparça edecek, yeni, yepyeni bir dünya yaratacak olan muazz... bir güç teşkilâtlanıyor. Bu güç, Marksist **Leninizm — Mao Zedung Düşünce**... lanmış halk yığınlarıdır.

Hikmet Kıvılcımlı, «tarih tezi» ne yönelttiğimiz eleştiriye, Sosyalist gazetesinin son sayısında küfürle karşılık verdi. Bizi «CIA sosyalizmiyle», «polislikle», «tarih kalpazanlığıyla», «sosyalizm çakallığıyla», «kışkırtıcı ajan köpeklikle» suçluyor. Şüphesiz bu tutum, tartışmayı soysuzlaştırmak ve lâf kalabalığına getirmek çabasından ibarettir.

Okuyucularımız 31. ve 32. sayılarımızda ortaya koyduğumuz H. Kıvılcımlı'nın «Sınıflarüstü Devlet ve Ordu Teorisi» hakkındaki eleştirimizi ve Kıvılcımlı'nın küfürnamelerini birlikte okumalı ve değerlendirmelidir.

Beri yandan, Lenin'in siyasette küfürün yeri hakkında söylediklerini hatırlatmakta fayda vardır :

«SİYASETTE KÜFÜRÜN ALTINDA, ÇOĞU ZAMAN İDEOLOJİK MUHTEVANIN TAMAMEN EKSİKLİĞİ, KÜFREDENİN ÇARESİZLİĞİ VE İNSANI RAHATSIZ EDEN ACZİ YATAR.»

Gene Kıvılcımlı'nın Sosyalist Dergisi, Hindistan'da silâhlı mücadele veren Marksist - Leninist Komünist Partisi için «CIA Mao'cusu» diyor ve sebep olarak da, bu Partinin «Halk savaşı plânları altüst olacak korkusuyla» seçimlere karşı çıkmasını gösteriyordu.

Bütün bunlar Kıvılcımlı'nın «CIA Maoculuğu» ithamlarının, aslında halk savaşı düşmanlığı ve revizyonizm taraftarlığı olduğunu açığa çıkarmaktadır.

Devrimci Aydınlar Halkımızla Birleşmelidir

27 Mayıs sonrası Anayasanın sağladığı sınırlı özgürlükler ortamında halkın artan devrimci talepleri, dünya çapında milli kurtuluş devrimlerinin ve sosyalist devrimlerin zaferleri, aydınlarımızı büyük ölçüde etkiledi. Bu etki ülkemizde Marksizm — Leninizmin temel eserlerinin çevirisiyle daha da güçlendi. Aydınlar, Marksizm — Leninizmle temasa geldikçe, bilgileri derinleşiyor. Eski dünyanın kırık dökük bilgileri, düşünceleri artık yerini yeni dünyanın devrimci fikirlerine terketmektedir.

Aydınlarımız, devrimci düşünceleri kavradıkça halkın devrimci saflarında yerlerini almaya başladılar. Bugün binlerce aydın, halkın devrimci saflarına katılmaktadır. Bizim gibi emperyalist boyunduruk altında ve hâlâ bağrında feodal kalıntılar taşıyan bir toplumda aydınların görevi büyüktür.

Devrimci saflarda «aydın düşmanlığı» diyebileceğimiz eğilimler vardır. Bu arkadaşlar aydınların devrimdeki rolünü küçümsüyor ve onlara sırt çeviriyorlar. Şüphesiz bu yanlış bir şeydir.

Birinci olarak, bizim ülkemiz geri bir ülkedir. Her bakımdan bu böyledir. Amerikan emperyalizmi iktisadi, siyasi, kültürel ve askeri bir egemenlik kurmuştur. Böyle bir ülkede emperyalizmin ve gerici hâkim sınıfların kültürel egemenliğine karşı mücadele, devrimci mücadelemizin ayrılmaz bir parçasıdır.

Devrimci mücadelenin kültür cephesinde verilen mücadele, devrimin hazırlanmasında küçümsenmeyecek öneme haizdir. İşte bu bakımdan aydınlar önem kazanmaktadır. Geri bir ülkede zaten sayıları az olan aydınların devrimci saflara kazanılması, hâkim sınıfların gerici, halk düşmanı ittifakını hem parçalar, hem de aydınların kültür alanında yürüteceği mücadele devrime hizmet eder. Aydınların devrimdeki rolü sadece kültür cephesinde verecekleri mücadele ile de sınırlanamaz. Eğer aydınlar kendi kaderlerini, kendi geleceklerini halkla gerçekten birleştirirlerse, sınıf mücadelesine ve üretim faaliyetine aktif olarak katılırlarsa halkın öncüleri arasına katılmaya hak kazanacaklardır. Böyle bir görevi de yerine getirebilirler.

İkinci olarak, bu yanlış görüştekiler proletaryanın politikasını anlamıyorlar. Proletaryanın politikası, önderlikten vazgeçmek değildir. Tam tersine, kendisinin bir sınıf olarak kurtuluşu için, bütün halk sınıflarını eğitmek ve onlara yol göstermektir. Çünkü proletaryanın kurtuluşu, bütün ezilen ve sömürülen halk sınıflarının kurtuluşu ile beraberdir. Şayet proletarya hareketi, diğer halk sınıflarının kurtuluşu için mücadeleyi gözardı ederse, asla başarıya ulaşamaz.

Öyleyse bugün halkın devrimci saflarına binlerce aydının katılmasını sevinçle karşılamalıyız. Ama bizim görevimiz bununla bitmemektedir.

Bugün hâlâ devrimci düşüncelerle temasa gelmemiş; binbir sıkıntı içinde; devrimle karşı — devrim arasında bocalayan, kararsız, a y d ı n l a r vardır. Bunları da halkımızın devrimci saflarına kazanmalıyız. Bu, sadece bir ittifak politikasının gereği değil, aynı zamanda devrimci hareketin her alanda sürdürülmesinin bir gereğidir. Fakat şunu asla unutmamalıyız ki, devrimimizin esas güçleri işçiler ve köylülerdir. Bunları seferber etme, örgütleme mücadelemizle aydınlar arasındaki çalışmalar birleştirilmelidir. İkinci, birinciye bağlı olarak ele alınmalıdır. Sorunu, birbirine zıtmış gibi ortaya koymak hatalıdır.

Aydınlar arasında çalışma, ya da aydınların devrimci saflara kazanılması çalışması, diğer halk sınıflarından bir hayli farklılık gösterir. Aydınların üretim faaliyetinden ve dolayısıyla geniş halk kitlelerinden kopuk oluşu, onların kararsız ve çekingen olmalarına sebep olmaktadır.

Aydınlar arasında çalışma, ya da aydınların devrimci harekete kazanılması, zordur. Kafaları hayatın pratik bilgilerinden kopuk, kitabi bilgilerle dolu olan, üretimden kopuk aydınların yeniden eğitilmeleri işçilerin, köylülerinkine göre daha zordur. «Ama devrimci aydınlara değer vermemiz, doğru birşeydir. Çünkü aydınlar olmaksızın, devrim başarıya ulaşamaz.» Halkımızın kurtuluşu gerçekleşemez.

Aydınların devrimci saflara kazanılmasını sağlamak için, iknaya dayanan sabırlı bir çalışma yürütmeliyiz. Aydınların idealist olan, gerçek — dışı görüşlerini yıkmak, onlara Marksizm — Leninizm'i kavratmak için çalışmalıyız. Aydınlara özellikle, halkımızın geniş yığınlarının, işçilerin, köylülerin mücadelelerini anlat-...lıyız. Çünkü onlar kendi dar dünya-...yorlar ve kendi dar «pencere»... kadar görmeye çalışı-

Aydınlara en çok, halk sınıflarının uyuyan bir güç olmadığını; her saat mücadele ettiklerini ve tarihin yaratıcısı olduklarını kavratmalıyız.

DEVRİMCİ SAFLARDA AYDIN EĞİLİMLERİ ZARARLIDIR ONLARI YENMELİYİZ

Aydınların devrimci saflara kazanılması ne kadar önemli bir mesele ise, devrimci saflardaki aydın eğilimleri de o kadar zararlıdır. Devrimci saflardaki aydın eğilimleri, halkın mücadelesine zarar veren, yanlış eğilimlerdir. Bunlar, hem aydınların kelimenin tam anlamıyla devrimci olmasını engelliyor ve hem de halkın çıkarlarına ters düşüyor.

Aydınlardaki başlıca hastalık, çok bilmişliktir. Onlar, sadece devrimci teoriyi kendilerinin kavrayabileceğini, «kitapların» kendileri için yazıldığını zannetmektedirler. Böylelerinin, ne kendilerine, ne de halka yararları yoktur. Bunların «aydınlığı», yalnız dibini aydınlatan bir mum gibidir. Etrafına, halka hiç ışık vermezler. Böylelerinin sık sık «halk çok cahil» dediğini duyarız. Oysa onların «cahil» dediği halk, devrimci düşünceyi böylelerinden çok daha iyi kavramakta ve mücadelesinde bir rehber olarak kullanmaktadır. Halkın «cahilliği» hiç y a z ı l m a m ı ş bir kitap sayfası gibidir. Ve ona devrimci fikirler kolayca yazılabilir. Neden?

Çünkü bilimsel sosyalizmi bütün sözde — bilimlerden ayıran iki esas özellik vardır. Birincisi, sınıfsal oluşudur. Bu, bilimsel sosyalizmin, proletaryanın ideolojisi oluşudur. İkincisi, uygulanabilir oluşudur. Bu, da, bilimsel sosyalizmin bizzat hayattan çıkmış ve hayatı değiştirme mücadelesinde uygulanmış ve doğrulanmış olmasıdır.

İşte «halk çok cahil» diyen aydınlar, bilimsel sosyalizmin bu iki esas ayırıcı niteliğini anlamıyorlar. Oysa «cahil» dedikleri halk, devrimci düşünceyi hemen kavrayabiliyor. Çünkü o, devamlı bir üretim faaliyetindedir ve devamlı bir sınıf mücadelesi vermektedir. İşte işçilerin, köylülerin, aydınlara üstün olan taraflarından biri budur.

Kafaları metafizik düşüncelerle şişirilmiş sözde — aydınların devrimci teoriyi sadece kitaplardan öğrenmeleri imkânsızdır. Aydınların bu eğilimlerini yenmeleri gerekir. Devrimci aydınlar, çok bilmişliklerini terketmelidirler.

Geçenlerde bir eğitim toplantısında, bir işçi arkadaş, bir sendika yöneticisi için şöyle dedi : «O çok bilgilidir, ama fikirsizdir». Bu işçi arkadaşın yaşı elliyi bulmuştu. Yıllar süren bir üretim faaliyetine katılmış ve sınıf mücadelesini yılmadan sürdürmüştü ve şimdi bu yüzden işinden atılmıştı. Arkadaş bu sözleriyle, kitabi bilgileri çok edinmenin fikir yürütmeye ve meseleleri çözmeye yetmeyeceğini anlattı.

KİTABA TAPMA VE HAREKETİ GERİ GÖRME, İKİ YANLIŞ EĞİLİMDİR

Gerçekten bugün devrimci saflarda kitabilik eğilimi önemli ölçüde vardır. Bazı arkadaşlar, Marksizm — Leninizmi bir hazır reçete olarak görmektedirler. Oysa «Marksizm — Leninizm hazır bir reçete değildir. O sadece bize pratik yoluyla doğru bilgiyi elde etmenin yollarını göstermektedir.»

Örneğin, bu arkadaşlardan bazıları, üniversitelerine ya da rahat evlerinin odalarına kapanıyorlar. Habire Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao'nun eserlerini okuyorlar. İlk bakışta: «Oh ne iyi» denilebilir. Ama bu kadarla kalmamaktadırlar. Bunlar, devrimci hareketimizin meselelerini siyasi çizgisine ve hattâ işçi sınıfının, köylülerin, ezilen Kürt halkının mücadelesine karşı çıkıyorlar. «Ama Rusya'da böyle olmadı. Çin'de şöyle oldu.» gibi gerekçeler öne sürüyorlar. Bu arkadaşlar ne kadar da cahiller!

Bu arkadaşlar, okudukları eserlerden Marksizm — Leninizm'in özünü, Marksist — Leninist tutumu ve bakış açısını ve metodu öğrenmek için okumuyorlar. Sırf bilgi olsun diye, belki de sırf «güzel» konuşabilmek için okuyorlar. Sonuçta da bunların ne kendilerine, ne de halka bir faydaları olmuyor. Böylelerine Marksist — Leninist diyebilir miyiz? Hayır, diyemeyiz. Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Başkan Mao'nun eserlerini okumalıyız. Ne için? Bir tek kelimeyle, DEVRİM için. Halkımızın tarihini, devrimimizin bugünkü meselelerini, bu teorinin ışığında incelemek ve çözmek için. Kendi ülkesinin meselelerine sırrt çeviren ve fakat kitaplardan edindiği bilgileri ve ilkeleri ezberleyen, pratikten kopuk olan bir kişi, henüz Marksist — Leninist değildir.

Gene bazı arkadaşlar, «teori ve pratiğin birliğinden» sık sık sözediyorlar. Ama bu söylediklerini hep ihlâl ediyorlar. Bu arkadaşlar, karşılaştıkları her yeni meselede hemen kitaba başvuruyorlar. Ve sadece kitaplarda buldukları bunlarla ilgili fikirleri aktarmakla yetiniyorlar. Bu halleriyle feodal Osmanlı İmparatorluğu'nun ulemasına ya da «hoca» larına benziyorlar. Onlar da her yeni meselede «kara kaplı kitap» a başvururlar ve «kitapta yeri yoktur» ya da «vardır» diye fetva verirlerdi. Bu tutum, Marksizm'e taban tabana zıt bir tutumdur. Gerçeği somut olgularda aramak yerine, kitaplarda aramaktır. Oysa Marksist — Leninist tutum, karşılaşılan meselenin bütün yönleriyle incelenmesini ve çelişmelerin nasıl çözümleneceğinin açıklanmasını emreder. Bu ise meselelerin çözümüne yönelmekle, yani pratikle olabilir.

Kitaba tapma eğilimi, gene bazı arkadaşlarda kendi hareketimizi, halkımızın devrimci mücadelesini küçümseme eğilimlerini doğuruyor. Bu arkadaşlar, Lenin, Stalin ve Başkan Mao'nun eserlerine dalıp,onu güzel bir sanat eserini okuyor gibi zevkle okuyorlar. Devrimin bir oya işler gibi rahatlıkla yürüdüğünü ve zafere ilerlediğini zannediyorlar. «Hareketimiz çok geri» diyorlar. Bu türden sızlnamalar hep aydın eğilimleridir. Hareketimiz bugün geri midir? Hayır, böyle değildir. Dünden ileridir. Bugün yüzbinlerce işçinin genel siyasi hareketlerinin olduğu ve yeni bir devrimci tutumun oluştuğu dönemdeyiz. Köylülerin yurdun dört bir yanında sesleri yükseliyor : «Ağalara, Beylere Karşı İsyan İstiyoruz!» diye bağırıyorlar. Aydınların ve gençlerin mücadelesi yılmadan sürdürülüyor ve gelişiyor. O halde hareketimiz niye «çok geri» olsun? Ama hareketimizin eksiklikleri, hataları yok mu? Elbette var. Henüz milyonlarca işçi, köylü ve emekçi halk yığınlarını devrim saflarında örgütlemiş değiliz. Ama bu arkadaşlar, okudukları kitaplardan, bu görevlerimizin yerine getirilmesi için çok çalışmamız gerektiğini kavrayacak yerde, «hareketimizin çok geri olduğu» sonucunu çıkarıyorlar. Bu tamamen gerici bir düşüncedir. Proletaryanın devrimci düşüncesiyle ve gerçekle ilgisi yoktur.

AYDIN EĞİLİMLERİNİ YENMENİN YOLU : ÜRETİME VE SINIF MÜCADELESİNE KATILMAK

Gene bazı arkamaşlar, Başkan Mao'nun «kitlelerden kitlelere» ilkesini durmadan tekrarlıyorlar. Hep kitle çizgisinden bahsediyorlar. Oysa bu arkadaşlara baktığımızda, tam tersini görüyoruz. Bu arkadaşlar kitlelerden kopuk olarak yaşıyorlar ve fakat «kitlelerle kaynaşmaktan» söz ediyorlar. Bir devrimcinin sözüyle işi bir olmalıdır. Eğer böyle değilse, o, ya henüz devrimci olamamıştır, ya da sahte — devrimcidir.

Kitlelerle kaynaşmalıyız. Bu nasıl olacaktır? Bizi bağlayan her türlü burjuva ve küçük — burjuva bağları kırmakla olacaktır. Eğer kişiliğimizde bir devrim yapmayı göze alamazsak, halkın devrimini omuzlayamayız. Sonunda, ya «halk çok cahil», ya da «hareketimiz çok geri» gibi uydurma gerekçelerle hareketten yan çizeriz; tamamen uyuşukluğa gideriz. Hattâ karşı — devrimciliğe bile gidebiliriz.

Ama biz, kendimizi saran burjuva ve küçük — burjuva hayat şartlarını terkederek, hiçbir kişisel çıkar gözetmeksizin halkın kurtuluşu için kendimizi kitlelerle kaynaşmaya yöneltirsek, iyi birer devrimci olacağız. Halkımıza gerçekten yararlı olacağız. Bunun için bencilliğe karşı amansız bir mücadele açmalıyız. Her türlü rahata, işin kolayına yüz çevirmeli; en ağır, en zor işlere koşmalı, fedakârca çalışmalıyız. Kendimize işçi ve köylülerin mütevazi yaşayışını örnek almalıyız. Şüphesiz bütün bunlar bir an meselesi değildir. Bir insan hayatının uzun bir zamanını, hattâ bütününü kapsar, Ama bir kere bu yola girelim ve sebat e ilerleyelim. İşte bu bizi başarıya götürecektir.

Aydın eğilimlerinin bu türden olanlarını yenmenin tek yolu, bunların üretime ve sınıf mücadelesinin pratiğine sevkedilmeleridir.

Her arkadaş, üretime katılmalıdır. Marx'ın şu öğretisini asla unutmayalım: **«İnsanın bilincini sosyal varlığı tayin eder.»** Devrimci bilincimizin gelişmesini istiyorsak, halktan kopuk, üretimden kopuk yaşayışımıza son vermeli ve mutlaka üretim faaliyetine katılmalıyız. Pratik olarak bütün zamanımızı üretim faaliyetine veremiyebiliriz. Ama mutlaka yılın belirli zamanlarında üretime katılmalıyız. Bunu «basit bir iş» olarak görmeyelim. Üretim faaliyeti, insandaki mücadele azmini geliştirir. Kaderimizi birleştirdiğimizi söylediğimiz geniş işçi, köylü ve emekçi halk yığınlarının yaşama şartlarını birinci elden ve pratik yoluyla öğrenmemizi sağlar. Bizim bireyci duygularımızı törpüler, «kendimizi düşünme» eğilimlerimizi yenmemizi kolaylaştırır. Üretim faaliyetine katılmaya hangi gerekçeyle olursa olsun, kim karşı çıkıyorsa, bilelim ki o, kaderini halk yığınlarıyla birleştirmek istemeyen bir kişidir. Halkımız, «İş insanı eğitir, iş kişinin aynasıdır», der.

Halkımızın devrimci mücadelesi ilerledikçe, aydınlar devrimci saflara katılacaklardır. Aydınların eski dünya görüşlerini terketmeleri ve milyonlarca halkımızla birleşmeleri için daha da çalışmamız gerekmektedir. Bu konuda sekter eğilimlere karşı çıkmalıyız. Aynı zamanda harekete katılan her aydının kendisini yeniden eğitmesine yardımcı olmalıyız. Bugün devrimci saflardaki hatalı, aydın eğilimlerin kaynağının küçük — burjuva bencilliği olduğunu bilmeli ve yanlış eğilimli her arkadaşa hatalarını düzeltmeleri için yardımcı olmalı, onlara eleştiri yöneltmeliyiz. Bunun yanında bu arkadaşları üretime ve sınıf mücadelesine aktif olarak katılmaya teşvik etmeliyiz.

Bu yolu seçen aydınlar, gerçekten birer devrimci olacaklar ve halkımızın kurtuluşuna yararlı olacaklardır.

Niğde Köylerindeki Çalışmalardan Kısa Bir Not

Gırgıl kasabasına hazine arazileri içinde ikibuçuk saat yürüyerek ulaştık. Köylülerden öğrendiğimize göre kasabanın diğer üç yanı da 100 bin dönümü aşkın hazine arazileri ile kaplı. Bir yoksul köylü kadının evinde misafir olduk. Bu köylerde kan dâvası yoğun.

İrticayı küçük ağalar ve zengin köylüler körüklemektedirler. Bir zengin köylü «Herşeyi Allah görür dilerse verir» dedi. Buna karşı bir yoksul köylü «Buğdayı tarlaya ekersen biter. Yoksa Allah bitirecek değil ya!» diye cevap verdi. Zengin köylünün tefecilik de yaptığı anlaşıldı. Zengin köylü hep kendisi konuşarak bizi yoksul köylülerden tecrit etmeye çalıştı. Fakat köylüler bunu farketti. Bir yoksul köylü kadın, zengin köylünün nurcu olduğunu yüzüne karşı haykırdı. Zengin köylü esas düzenin şeriat düzeni olduğunu belirterek bunu doğruladı. Hazine arazilerinin olduğunu bizlerden saklamaya çalıştı. Çünkü kasabadaki ve köydeki zenginler 25 bin adedi bulan koyun sürülerini ve büyük baş hayvanlarını bu hazine topraklarında otlatıyorlardı.

Yoksul köylüler bizi sonuna kadar desteklediler ve zengin köylüye her konuda karşı çıktılar. Toprak dağıtımında toprakların zenginlere verildiğini ve kendilerine hiç bir şey verilmediğini anlattılar. Dağıtım şimdiyedek 1936, 1954, 1969 yıllarında yapılmıştır. Toprak alamayan yoksul köylülerin büyük çoğunluğu köyü terketmek zorunda kalmışlardır Yoksul köylü kadınları bizimle çekinmeden konuşuyorlardı

Niğde kasaba ve köylerinde tefecilik yoğundur. Köylerde tefeciliği zengin köylüler yapmaktadırlar. Köylüler tüketim ihtiyaçlarını zengin köylülerin elinde bulunan bakkal dükkânları yoluyla karşılamaktadırlar. Köylüler, yaş sebze yüzünü çok az görmekte, bayramdan bayrama et yiyebilmektedirler. Köylü kışın veresiye alışveriş yapmakta, bunun karşılığında küçük toprağını alışveriş yaptığı tefeciye ortağa vermek zorunda kalmaktadır. Bu bir kaç yıl sürmekte ve sonunda toprak bütünüyle tefecinin eline g e ç m e k t e d i r. Yoksul köylü borçtan kurtulabilmek ve yaşamasını sürdürebilmek için zengin köylülere düşük ücretle işçilik yapmakta, mevsimlik işçi olarak Çukurova ve Ege bölgelerine gitmekte ve yine borçtan kurtulamazsa ailesiyle birlikte köyden göçmektedir.

Gırgıl yakınında bulunan bir Devlet Üretme Çiftliği vardır. Bu kurum topraksız ya da az topraklı köylüleri yazın 15 — 17.50 liraya, kışın âzami 10 liraya çalıştırmaktadır. İşçiler buraya da ancak rüşvet vererek girebilmekte, istendiği zaman işten atılabilmektedir. Çiftlik ağası Müdür, köylüyü o topraklar için müsait olmayan Meksika buğdayı ekmeye zorlamaktadır. Bu Devlet Üretme Çiftliği köylünün ürettiği buğdayı 90 kuruşa almakta, 150 — 200 kuruşa satmaktadır. Üretme Çiftliği tefecilerle ortaktır. Bu somut olay da Devlet kapitalizminin köylüler üzerindeki sömürüsünü açıkça göstermektedir.

Hamarat kasabasına doğru yola çıktık. 700 hanelik bir yer. Yoksul köylülerin belirttiklerine göre 20 — 25 tefeci — tüccar var. Burada bir aşağı — orta köylü «insanla silâh arasındaki ilişkide» insana öncelik verilmesini kendi hayat tecrübelerinden çıkararak belirtti. «Silâhı kullanan insandır» dedi. Aynı köylü, «İnkılâp işçiler ve köylülerin gücüyle başarıya ulaşabilir» dedi. Orta ve bazı yoksul köylülerin «İnkılâbı yaparsa gençler ve ordu yapar» görüşünü eleştirdi. Tartışmalardan halk kitlelerinin mücadelesi sonucu devrim yolunda ilerlenebileceği sonucu çıktı.

Kasabadaki kooperatif zengin köylülerin ve tefecilerin elinde. Zengin köylüler yılda 10 — 12 bin lira kredi almakta, buna karşılık aşağı — orta köylüler yılda 250 lira kredi alabilmektedirler. Hazine arazileri burada da zenginlerin ve ağaların hayvanları için otlak olarak kullanılmakta. Yoksul köylüler mücadele ettiklerinde karşılarına jandarmanın çıkarıldığını ve öncelikle bu jandarmanın altedilmesi gerektiğini söylüyorlar. Zengin köylüler ise yoksul köylüler için «belâlı» deyimini kullanıyorlar.

Bir yoksul köylü «Sömürücüler az fakat örgütlü, biz çoğuz fakat örgütsüsüz» dedi. Aynı köylü kırlarda «Gör görünme, vur vurulma» taktiğinin izlenmesi gerektiğini, her köyde devrimci köylülerin bir araya gelmesi gerektiğini söyledi.

Son toprak dağıtımında kasabalardaki 20 zengin köylüye 200 — 400'er dönüm, bir kısım orta köylüye 20 — 60'ar dönüm toprak verilmiş. Yoksul köylüler durumu dilekçe ile halletmek istemişlerse de bir sonuç alamamışlardır. Çünkü diyorlar, devlet zenginlerin devleti.

Bir yoksul köylü arkadaş şöyle dedi: **«Biz yakalandığımızda küçülmemeliyiz. Çünkü bizler, bizleri yargılayan hâkimden, yakalayan jandarmadan, polisten kat kat daha değerli iş yapan kişileriz. Biz halkın kurtuluşu için çalışıyoruz. Polis, jandarma ise sömürücülere hizmet ediyor.»** Biz de Başkan Mao'nun sömürenler için ölmenin bir tüy kadar hafif olduğunu, halk için ölmenin ise Tay dağı kadar büyük olduğunu söyleyen yazısını okuduk. Bir köylü propagandamızın sonunda şunları söyledi: «Yurtları bekleyin ama köylere daha fazla önem vererek çalışın.»

Biz şunu bir kere daha öğrendik ki, gerçek kahraman kitlelerdir. Kitleler devrim hazinesinin bitmez tükenmez kaynaklarıdır. Kitlelerin içinde binlerce fedakâr militan bizim onlara ulaşmamızı bekliyor. Bunu başarmak ancak doğru devrimci bir politikayla mümkündür. Ancak doğru bir politika izlemekle kitlelerin yüzyıllardır kendiliğinden süregelen sınıf mücadelelerine önderlik edebilir, çağımızın en devrimci sınıfı olan proleterya düşüncesi ile kitleleri donatabiliriz.

AYDINLIK'ı okuduktan sonra tartış, eleştir, görüşlerini yaz, dergiyi atma, arkadaşlarına ulaştır!

Ideolojik Eğitim çalışmamız Nasıl Olmalıdır

Marksizm — Leninizmin esasları etrafında düzenli ve merkezi bir ideolojik eğitim çalışması, proleter devrimci hareketimizi bütün diğer siyasi hareketlerden ayıran unsurlardan biridir.

DEVRIMCI TEORI OLMADAN DEVRIMCI PRATIK OLMAZ

Marksist — Leninist teorinin önemi nedir? Marksizm — Leninizm, insan toplumlarının ve insan düşüncesinin genel hareket kanunlarını; tarihte son sınıflı toplum biçimi olan kapitalizmin bilimsel bir tahlilini; emperyalizm çağında sınıf mücadelesinin evrensel tecrübesini ve proletarya diktatörlüğü altında sosyalizmin kuruluşu tecrübesini içerir. Marksist — Leninist teori, bir doğma değil bir eylem kılavuzudur. Bu eylem kılavuzu olarak kavranmalı ve yalnızca bu amaçla, «oku hedefine yollamak için» öğrenilmelidir. Her somut durumda, Marksist — Leninist yöntemle, ciddi bir şekilde araştırma ve inceleme yaparak, güçleri ve ilişkilerini, olayların gelişme yönünü tayin etmek ve buna göre doğru siyasi kararlar vermek mümkündür. Bunu başarabilmek için Marksist — Leninist teoriyi pratikle bağlantılı bir şekilde incelemeli ve derinlemesine kavramalı; **aynı zamanda** kitlelerle yakın temas ve sınıf mücadelesi içinde, siyasi tecrübe kazanmalıyız. **Marksist — Leninist teori olmaksızın pratik körcesine gider :** Somut siyasi durumlarda, bilimsel bir tavır takınamayız. Bilimsellikten ne anlıyoruz? İşçi sınıfının, bütün halkın ve dünya proletarya hareketinin menfaatlerini savunan, mücadeleyi ilerleten bir tavrı anlıyoruz. Yalnızca tek tük durumlarda ve tesadüfen değil, daima ve tutarlı bir şekilde geniş emekçi yığınların menfaatlerini savunabilmemiz ve halk için yıllar boyu azim ve cesaretle savaşabilmemiz, Marksizm — Leninizmi kavramamıza bağlıdır.

IDEOLOJİK EĞITIM VE ÖNÜMÜZDEKİ GÖREVLER

Proleter devrimci hareketimiz, ne zaman ideolojik eğitime büyük bir heyecanla sarıldı? Milliyetçi ve revizyonist fikirlerle bütün bağlarımızı koparmak için cesaretle ileri atıldığımız dönemde, toplu halde yapılan ideolojik eğitim bizim için çok önemli bir mesele haline geldi. İlkesiz Birlik Cephesi yöneticiliği, bir yandan gençlik saflarında teori düşmanlığını alabildiğine körüklerken, diğer yandan Marksizm — Leninizmin yerine her çeşit küçük burjuva modasını (Castro, Guevara, Debray, Bravo) öneriyordu. Bir yandan bireyciliğe ve dağınıklığa paydos dediğimiz için proleter devrimci hareketimizi «küçük burjuva kuyrukçuluğu» ve «pasifistlik» ile suçlarken, diğer yandan Mihri Belli'nin milliyetçi ve revizyonist fikirlerinin ateşli savunucusu kesiliyor ve ekonomizmi ve kendiliğindenciliği geliştiriyordu. Bu durumda Marksizm — Leninizmin esaslarının toplu halde incelenmesine önem verdik. Bir yandan sınıf mücadelesinin bütün alanlarında pratiğimizi geliştirirken, diğer yandan düzenli olarak özellikle Lenin'in, Stalin'in ve Mao Zedung'un temel eserlerini inceledik. Diğer çalışmalarımızla birlikte bir bütün olarak ele alınınca, bu ideolojik eğitim çalışması bizi büyük ölçüde güçlendirdi. Saflarımızda kollektif çalışmayı, birlikte tartışmayı ve ideolojik sağlamlaşmayı esas alan bir dayanışmanın gelişmesi mümkün oldu. Bu dönemde bizim aktif ideolojik çalışmayı önerdiğimiz her yerde, İlkesiz Birlik yöneticileri, «bizim entellektüel gevezeliğe vaktimiz yok» diyerek bu çalışmayla alay ediyorlar; bunu «pasifistlik» olarak nitelendiriyorlar ve «yalnızca eylemlerden sonra eylemlerin muhasebesini yapabiliriz» diyorlardı. Sonra ne oldu? Teoriye yan bakan Mihri Belli küçük burjuva kliği parçalandı ve dağıldı. Devrimi, ideolojiyi temel alan proleter devrimci hareketimiz ise, sınıf mücadelesi içinde güçlendi. Saflarımız proletarya ideolojisi ile cihazlandı ve cihazlanıyor; sınıf mücadelesinin sertleştiği dönemlerde bir dizi meselede Marksist — Leninist ilkelere sadık kaldık ve halkımızın menfaatlerini cesaretle savunarak yığınlar içinde kök saldık. «Teorisiz pratik olmayacağını» kavrayamayan, Marksizm — Leninizmin temel ve vazgeçilmez ilkeleri yerine milliyetçi, revizyonist ve küçük burjuva devrimcisi fikirlerin bir karışımını savunan İlkesiz Birlik Cephesi yöneticileri ise sınıf mücadelesinin sertleştiği dönemlerde hâkim sınıflara ideolojik bakımdan teslim oldular. Burjuva devlet teorilerini savundular; halk yığınlarından kopuk, bireyci, ideolojik çalışmayı küçümseyen çalışma tarzları, eninde sonunda teslimiyete dönüştü. Bütün bu nedenlerle, İlkesiz Birlik Cephesi yöneticiliği bölündü. Kendi saflarında hiçbir ideolojik birlik yaratamadıkları için, genel olarak disiplin ve beraberlik yokoldu. Dağınıklık ve keyfilik alabildiğine gelişti. Gençlik hareketi saflarından çıkan bir grup, saf şekliyle milliyetçiliği ve revizyonizmi savunmaya koyuldu. Bir diğer grup, «eylem yapan seçkinler ve eyleme sürülemiyecek savunmasız sürü» teorileri icat ederek Narodizmin ve pasifizmin yeni biçimlerini savunmaya girişti.

Bugün proleter devrimci hareketimiz oldukça ileri bir siyasi kavrayışa sahiptir. Ortak ilkelerden hareket ederek aynı sonuçlara varıyoruz. Kitle çalışmamızda bize bu ortak tahlil ışık tutuyor. Gitgide daha kollektif ve disiplinli bir şekilde çalışıyoruz. Bu sonuçta : **Pratikle bağlantılı olarak, kollektif bir şekilde ve Marksizm — Leninizmin ilkeleri etrafında** yürüttüğümüz ideolojik eğitim çalışmasının önemli payı vardır. Ülkemiz pratiğinden kopuk entellektüel bir çalışmanın, ideolojik eğitimi bireylere bırakmanın ve Marksizm — Leninizmden başka herşeyi incelemenin sonuçları ise, küçük burjuva akımların içine düştüğü durumda apaçık ifadesini bulmaktadır.

Bugün siyasi bir hareket olarak hızla gelişiyoruz. Sınıf mücadelesi her geçen gün sertleşiyor. Görevlerimizi azim ve cesaretle yerine getirebilmek, kitleler içinde yaratıcı bir şekilde çalışabilmek için, ideolojik eğitim programımızı her zamanki ciddiyetimizle yürütmeliyiz. Marksizm — Leninizmin esaslarını kavramış ve bunları pratiğe uygulayabilen kadrolar yetiştirmeliyiz. Burjuva ve küçük burjuva ideolojisinin bütün yeni türlerini tahlil etmeli ve çürütmeli; revizyonizmi her görüntüsü altında teşhir etmeliyiz. Bütün bunlar, içinde bulunduğumuz dönemde düzenli ve merkezi ideolojik eğitim çalışmasının vazgeçilmezliğini kanıtlar.

MARKSİZM — LENINIZMI NASIL INCELEMELIYIZ?

Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung, teoriyi daima pratikle yakın bağlar içinde geliştirdiler. Bilimsel sosyalizmin kurucuları olan Marx ve Engels, proletaryanın felsefesi ve tarih teorisi ile donatılmış bir proletarya partisinin inşası için durmadan çalıştılar. Yüce Lenin, her dönemdeki etraflı teorik çalışmalarıyla Marksizmin bir dizi büyük meselesini çözümledi ve Büyük Ekim Devriminin gelişmesine rehberlik etti. Lenin'in en «soyut» ve «siyasi mücadeleden uzak» gözüken kitaplarını ele alalım : **Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesi** adlı eseri, Narodizmi tam olarak çürütmek ve devrimde sınıfların durumunu ve sloganları doğru olarak tesbit etmek için yazılmıştı. **Emperyalizm** adlı kitabı ve «eşit olmayan gelişme» üzerine iki makalesi, Birinci Emperyalist Evren Savaşı döneminde Bolşevik Partisi'nin bütün mücadelesine temel teşkil etti. **Ne Yapmalı**, **İki Taktik**, **Devlet ve İhtilâl** Ekonomizmle, Menşevizmle ve reformizmle ölüm kalım mücadelesi için yazıldı. **Materyalizm ve Empiriyokritisizm** : Proletarya partisinin teorik temeli olan diyalektik ve tarihi materyalizmi bütün idealist düşünürlere karşı aktif olarak savundu. Aynı şey, Marksizm — Leninizmi büyük Çin Devrimi'nin pratiğiyle birleştiren; çağımızda Marksizm — Leninizmi devralan, savunan ve yaratıcı bir şekilde geliştirerek yepyeni bir aşamaya Mao Zedung Düşüncesi aşamasına ulaştıran Başkan Mao için de doğrudur. **Pratik Üzerine** ve **Çelişme Üzerine** gibi felsefi yazılar, ÇKP içinde dogmatik ve sekter eğilimleri düzeltmek amacını güdüyorlardı. **Halk İçindeki Çelişmelerin Doğru Ele Alınması Üzerine** yazısı, proletarya diktatörlüğü altında sosyalizmin nasıl kurulacağı meselesini açıkladı. Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un eserlerinde şu iki nokta esastır : Marksizm — Leninizmin temel, evrensel ilkelerini ve geniş yığınların menfaatlerini sonuna kadar savunmak; bu temel ilkeleri somut pratikle yaratıcı bir şekilde birleştirmek. Birinci ilkenin reddi bizi oportünizme ve revizyonizme; ikinci ilkenin reddi ise entellektüalizme, doğmatizme ve kopyacılığa götürür.

Marksizm — Leninizmi incelerken gerek oportünizme ve revizyonizme, gerekse doğmatizme ve kopyacılığa kaçmamaya önem vermeliyiz. Merkezi ideolojik eğitim çalışmasında mutlaka şartlara göre belli temel metinleri ele almalıyız. Esas ilkeleri öğrenmeye önem vermeliyiz. Bu esas ilkeleri, pratiğe uygulayarak kavramamızı sağlayacak bir çalışma yürütmeliyiz. Yani, ne tamamen dar anlamda pratiğe dönük bir çalışma yapmalıyız, ne de temel metinleri özetleyici ve ilkeleri A... B... C... diye sıralayıcı bir çalışmayla yetinmemeliyiz. Birincisi, bize Marksizm — Leninizmi, ortak ideolojik temelimizi öğretmez; bizi, her durumda belli esasları uygulayacak şekilde yetiştirmez. İkincisi, temel ilkelerin anlaşılmadan ezberlenmesine yol açar; uygulamak gerektiği zaman, aslında hiçbir şey anlamadığımızı ve uygulayamadığımızı görebiliriz.

Biz hangi ideolojinin, hangi tarihi çizginin takipçisiyiz? **Büyük proleter devrimlerinin izindeyiz;** Büyük Ekim Devrimi, Büyük Çin Devrimi ve Büyük Proleter Kültür Devrimi, dünya proletaryasının ve ezilen halkların en geniş ve yüce tecrübeleri, zaferleridir. Öncelikle bu tecrübeleri incelemeliyiz; Marx'ın, Engels'in, Lenin'in, Stalin'in ve Mao Zedung'un öğretileri, bu tecrübeler içinde maddi bir güç haline geldi. Proletarya mücadelesi, dünya halklarına bu tecrübeleri inceleyen ve özümseyen birçok temel eser kazandırmıştır. Bunların başında **SBKP Tarihi**, Başkan Mao'nun **Seçme Eserler'i**, Büyük Proleter Kültür Devrimine ilişkin temel belgeler gelir. Biz bu yıl ilkönce **SBKP Tarihi**'ni her hafta bir bölümünü ele alarak inceledik. Her bölümde, Marx'ın, Engels'in ve Lenin'in o bölümle, o konuyla ilgili temel eserlerini de incelemek esas olmalıdır. Geçenlerde, Büyük Çin Devriminin tarihi tecrübesinin incelenmesine başladık; 12 derste, Başkan Mao'nun yazılarını esas olarak zaman içinde tasnif ederek 12 grupta ele alacağız. Gereken yerlerde, kronolojik sırayı bir yana bırakarak belli bir konu üzerine olan yazıları bir araya getirdik. Daha sonra da, Büyük Proleter Kültür Devrimini ele alacağız.

Bu şekilde bir eğitim programının önemi nerede yatar? Birincisi, Marksist — Leninist teoriyi pratiğe uygulanma halinde incelemiş oluyoruz. Ama yalnızca üç büyük devrimin pratiğinden örneklerle yetinmemeliyiz; mümkün olduğu kadar kendi ülkemizin pratiğini de gözönünde bulundurmalıyız. Burada, sathi ve biçimsel uygulamalara kaçmamaya gayret etmeliyiz. Yanlış benzetmelerden dikkatle kaçınmalıyız. Konuyu anlatan arkadaşa önemli bir görev düşmektedir. Bu arkadaş, bir metni sayfa sayfa anlatmak ve özetlemek yerine, onun **özünü**, ana fikirlerini toparlamak yoluna gitmelidir. Burada, ülkemiz pratiğine geçilmelidir. Meselâ bir **Hunan Raporu**'nda, yoksul köylülerin devrimci gücünün açıklanmasına veya toprak ağalarının siyasi itibarının nasıl kırılabileceğinin incelenmesine ilişkin olarak, kendi ülkemizde bir Turanlar pratiğini incelemek önemlidir. Anlatım sırasında canlı fikirlere öncelik verilmeli; konu dağıtılmamalıdır. Tartışmayı da, belli konular etrafında toplamalıyız. Bu şekilde bütün arkadaşların meseleleri «başkalarına anlatacak ve uygulayacak şekilde kavramalarını» sağlayabiliriz. Amacımız, daima meseleleri bu şekilde kavratmak olmalıdır.

Böyle bir eğitim programının bir ikinci önemi de şudur : Marksizm — Leninizm — Mao Zedung Düşüncesini bir bütün olarak kavramamızı sağlar. Marksizm — Leninizm — Mao Zedung Düşüncesi nedir? Mao Zedung'un Marksizm — Leninizmi yaratıcı bir şekilde geliştirmiş olmasından, neyi kastediyoruz? Çağımızı «emperyalizmin toptan çöküşe gittiği ve sosyalizmin bütün dünyada zafere ilerlediği çağ» olarak tarif ederken, neyi kastediyoruz? Bu ifadeleri soyut olarak ezberliyor muyuz, yoksa somuta indirgeyerek kavrayabiliyor muyuz? Bazıları Mao Zedung'un katkılarını yok sayabilirler; bazı arkadaşlar ise Mao Zedung'un katkılarını Marx'tan ve Lenin'den tamamen kopuk olarak ele alabilirler. Bazı arkadaşlar Mao Zedung'un Düşüncesini yalnızca şu veya bu öneriden ibaret sanabilirler; bazıları ise, Leninizmin temel ilkelerini «artık eskimiş» farzedebilirler. Eski bir hikâye vardır : Üç kör, önlerine getirilen bir Fil'i tarif etmeye girişmişler. Körlerden biri elini uzatmış, filin bacağını tutmuş : «Fil, ağaç gibi» demiş. Biri, kulağını tutmuş; «Yelken gibi» demiş. Biri, kuyruğunu tutmuş; «Halat gibi» demiş. Marksizm — Leninizm — Mao Zedung Düşüncesini bu körler gibi değil, bir bütün olarak kavramak için, onu tarih içinde, pratik içinde, özünü kavrayarak ve kollektif bir şekilde incelemeliyiz.

İDEOLOJİK EĞİTİM VE DISİPLİN

Proletarya hareketinde disiplin çok önemlidir; proletarya disiplininin temelinde, ideolojik birlik yatar. Ama disiplin, yalnızca ideolojik bağdan ibaret değildir. Aksi takdirde, herkes, yalnızca «inandığı ve kabul ettiği» konularda kendini harekete bağlı sayar; dayanışma ve toplu eylem imkânı kalmaz. İdeolojik sağlamlığı geliştirmeliyiz, disiplini de geliştirmeliyiz. Disiplin, bir ideolojik eğitim konusu olmalıdır; beri yandan, ideolojik eğitimde de disiplin uygulanmalıdır. İdeolojik eğitim, proletarya hareketi içinde aktif görev alan arkadaşların istedikleri zaman gelecekleri, istemezlerse gelmeyecekleri bir çalışma değildir. Arkadaşlar ideolojik eğitime temel metinleri okumadan, hazırlıksız, bütün sorumluluğu anlatan arkadaşa bırakarak katılırlarsa, meseleleri yeterince kavrayamazlar. İdeolojik eğitim, ciddiyetle ve disiplinle uygulanmalıdır. Her arkadaş tartışmaya aktif olarak katılma sorumluluğunu ve ilgisini duymalıdır. Kendini buna göre hazırlamalıdır. Kendi içindeki tembellik, sabırsızlık ve dikkati toplayamama gibi eğilimleri yenmek için, azimle mücadele etmelidir. İdeolojik eğitim çalışması, her çalışmamız gibi, proletaryanın ciddiyetinin ve sorumluluğunun, proleter devrimci çalışma tarzının hâkim olduğu bir çalışma olmalıdır.

Görevlerini ciddiye alan bir siyasi hareketiz. Marksizm — Leninizme, halkımıza ve devrimci arkadaşlarımıza bağlılık ve güven duyuyoruz. Bu devrimci niteliği geliştirmeye önem verelim. Marksizm — Leninizmle onun düşmanları arasında hiçbir ayırım yapmayan revizyonistler, «ideolojik eğitim» adı altında, Lenin ile Troçki'yi; Mao Zedung ile Marighella'yı; Marx ve Engels ile bir yığın reformcuyu yanyana koyuyorlar. Bu karmakarışıklık tabiatıyla burjuvaziye yaramaktadır, ve her türden revizyonist ve oportünist tutumu destekleme amacını gütmektedir. İdeolojik eğitim çalışmamız, Marksizmin bütün düşmanlarını yıkmaya hizmet edecektir.

Düzenli ve merkezi bir ideolojik eğitim çalışması, görevlerimizin yerine getirilmesinde önemli bir rol oynayacaktır.

Haftalık dergi * Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : Omer Ozerturgut * Yönetim Yeri ve Yazışma Adresi : Adakale Sokak 28/1, Kızılay — Ankara * Dizgi — Baskı : Ulusal Basımevi * İstanbul Temsilciliği: Sekbanbaşı Sok. Manolya Pasajı No: 3 Beyazıt * İzmir Temsilciliği: 909, Sok. Gönen İşhanı Kat 5 * Alibeyköy Temsilciliği: Kemerburgaz Caddesi 54 * Berlin Temsilciliği :1 Berlin 12, Schillerstrasse 64 * Münih Temsilciliği : 8 München 19, Orfftrasse * ABONE ŞARTLARI : Yıllık 40, Altı Aylık 20 TL.; Avrupa ve Orta Doğu : Yıllık 90 Altı Aylık 45; Diğer Ülkeler : Yıllık 150, Altı Aylık 75 TL * İlân Şartları : Santimi 20 TL. Yayın İlânları indirimlidir * Banka Hesap No.: Ziraat Bankası, Kızılay Şubesi 641 268 * İstanbul Dağıtımı : Fuat Büte, Ankara Caddesi 34 * Ankara Dağıtımı : Ankara Umum Gazete Bayileri Kooperatifi, Ulus * Ege Dağıtımı : Orhan Özşişman, 452 Sokak 5, İzmir.